

AMBASADA REPUBLICII ISLAMICE IRAN
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

ÎN NUMELE LUI DUMNEZEU, CEL ATOTPUTERNIC

Călătoria magică a Mariei în Persia

Călătoria Magică a Mariei în Persia

Ambasada Republicii Islamice Iran în București – România

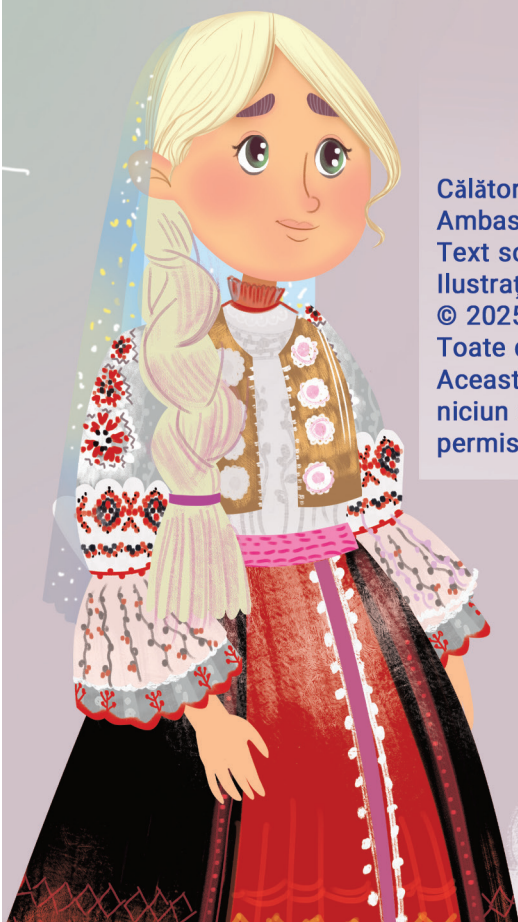
Text scris de către Iulia Laszlo și editat de către Adela Chiru

Ilustrații de Mahsa Valizadeh

© 2025 Ambasada Republicii Islamice Iran în București - România

Toate drepturile rezervate pentru Ambasada Republicii Islamice Iran în București - România.

Această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau alte metode electronice sau tehnice, fără permisiunea scrisă prealabilă a Ambasadei Republicii Islamice Iran în București - România.

Hei, dragi prieteni curioși! Pregătiți-vă să pornim într-o călătorie fermecată pe tărâmul magic al Persiei Antice! Să o însoțim pe Maria într-o lume colorată, plină de povești minunate și cu o istorie captivantă!

A fost odată ca niciodată, într-un colțișor al României, o fetiță de 12 ani, pe nume Maria. Maria era o fetiță foarte curioasă, cu părul auriu ca soarele, ochii verzi sclipitori și un zâmbet care aducea lumină până și în cele mai întunecate încăperi. Într-o zi însorită, Maria a pornit într-o aventură de neuitat alături de părinții ei, la faimosul Castel Bran – da, da, chiar acolo, la Castelul lui Dracula! Sus pe o colină stâncoasă din inima Transilvaniei, castelul se înalța falnic, cu munții Carpați ca niște paznici legendari în urma sa, păzind secrete vechi de sute de ani. Îmbrăcată în ia ei tradițională românească, Maria devenea o mică eroină, păstrătoare a tradițiilor strămoșești. În timp ce străbătea fiecare colțișor misterios al castelului, Maria își imagina că este acea prințesă din poveștile pe care le citea mereu pe nerăsuflăte!

Pe măsură ce se apropia de porțile mărețe ale castelului, inima îi tresălta de bucurie, simțind, parcă, toate legendele și secretele vechi de secole, ascunse între zidurile masive ale castelului. În interior, Castelul Bran era ca un uriaș labirint de coridoare înguste și întortocheate, încăperi slab luminate și pasaje secrete. Inima-i bătea așa de tare în Sala Mare a castelului, unde lămpi care pâlpâiau lăsau umbre misterioase pe ziduri, încât Maria abia reușea să își stăpânească cumpătul. Îi puteai auzi bătăile inimii în liniștea înfiorătoare a temnițelor uitate de vreme.

În minte începură să i se contureze cavaleri curajoși și domnițe îmbrăcate elegant, când, din umbrele întunecate, au început să iasă, rând pe rând, creaturi din povești pe care ea nici nu le citise până atunci.

A vibrant, stylized illustration of a young girl with blonde braided hair, wearing a traditional Romanian folk dress with intricate floral embroidery. She is lying on her back in a field of green plants and flowers, looking up with a curious expression. In the background, a large, imposing castle with multiple towers and red roofs sits atop a rocky hill. The sky is a mix of soft pinks and greys, suggesting a twilight or dawn setting. The overall style is whimsical and storybook-like.

Frumusețea castelului avea un aer înfricoșător, dar totodată fascinant! Maria nu contenea din mers și devenea din ce în ce mai curioasă să afle ce se întâmplă în jurul ei. Prin aer murmurau șoapte cu povești despre fantome, iar Maria simțea cum un fior rece îi trecea pe șina spinării.

Brrr!

În grădinile fermecătoare din jurul castelului, răsună râsul vesel al Mariei. Alerga după un fluturaș colorat. Hopaaaa! O rădăcină buclucașă i-a pus piedică, iar Maria s-a trezit căzând într-o fântână străveche, de existența căreia nimeni nu avea habar. Pooc! Fetița se prăbuși în întuneric! Nu vreau să vă dau niciun indiciu, dar, de aici încolo, aventura ei devine și mai palpitantă!

Când se trezi, fetița se afla într-o peșteră întunecată, înconjurată de păsări mitice cu penaj strălucitor și aripi impresionante. Era o întrecere de culori!

Printre ele se aflau grifonul cel viclean, Benu, pasărea creației, și Alkonost, ale cărui triluri fermecătoare învăluiau peștera în bucurie. Corbii nordici, Hugin și Munin, pregăteau o masă îmbelșugată, în timp ce Yatagarasu, corbul cu trei picioare, îi oferea ajutor, stârnindu-i curiozitatea Mariei prin prezența lor legendară.

Deodată, o întâmpină o voce blândă și misterioasă: „Bine ai venit pe tărâmul păsărilor mitice, Maria. Noi suntem gardienii acestui loc sacru”. Vocea aparținea lui Simurg, o pasăre maiestuoasă din legendele persane, întruchiparea înțelepciunii și tămăduirii. Privind cu ochii larg deschiși, Maria simți brusc cum lumea poveștilor spuse de bunica sa prindea viață chiar în fața ochilor ei.

Simurg îi zâmbi Mariei cu blândețe, asigurând-o că nu avea de ce să se teamă: „Nu-ți face griji! Te așteptam de multă vreme!”

Cuprinsă de emoție, Maria și-a întins mâna și a atins penele mătăsoase ale unei păsări din apropiere, simțind că aventura ei abia avea să înceapă. Simurg se apropie de ea și, cu o privire pătrunzătoare, îi propuse ceva neașteptat: șansa de a călători în timp, înapoi la începuturile mărețului Imperiu Persan. Maria își luă inima în dinți și se urcă pe spatele impunătorului Simurg, pregătită să pornească într-o aventură dincolo de timp și spațiu.

Ținându-se cu putere de penele mărețe ale lui Simurg, Maria simți cum timpul se scurgea ca un râu invizibil, lăsând în urmă prezentul și, odată cu el, Castelul Bran.

Totul se transformă într-un caleidoscop de culori și lumini, iar într-o clipă, priveliștea i se schimbă complet: se trezi în vechea Susa, în prima zi de Nowruz, Anul Nou Persan.

Orașul vibra de voie bună, iar Maria, copleșită de frumusețile care i se întindeau în fața ochilor, privea cum familia întregi se adunau, pregătindu-se pentru sosirea primăverii. Cu toții își îmbrățișau prietenii și schimbau daruri simbolice.

Simurg își desfăcu aripile ca într-o îmbrățișare și îi vorbi Mariei cu o voce caldă: „Aici este Susa, Maria, un oraș străvechi, unde veneau negustori din ținuturi îndepărtate pe un drum lung, numit Drumul Mătăsi”. Simurg îi povestea Mariei despre vechiul calendar solar persan, explicându-i cu răbdare cum acesta marca cu mare precizie începutul primăverii și celebrarea sărbătorii de Nowruz.

„Este momentul în care totul renaște, copilă dragă”, îi spunea pasărea, „iar oamenii încep anul cu speranță și bucurie”. Cuprinsă de veselia sărbătorii, Maria a contribuit și ea la decorarea mesei Haft-Sin.

Sub îndrumarea lui Simurg, învăța despre semnificația fiecărui obiect în parte. Acolo erau lăstari verzi, ca niște fire plâpânde de iarbă, un desert lipicios și dulce ca mierea, fructe uscate maronii, usturoi, „pf, ce miros!”, un măr aromat și lucios, boabe mici acrișoare și oțetul de un roșu închis precum răsăritul. Fiecare avea un sens deosebit: renaștere, putere, iubire, sănătate, frumusețe și, desigur, răbdare!

Călătoria lor a continuat spre orașul Yazd, un loc plin de minuni și invenții vechi. Simurg i-a arătat Mariei cum oamenii de demult găsiseră soluții istețe ca să se răcorească în zilele toride de vară. Au construit turnuri înalte de vânt, care captau aerul și îl direcționau către case, au săpat tuneluri sub pământ, numite qanat-uri, prin care aduceau apa rece din munți până în mijlocul orașului.

Simurg a dus-o apoi pe Maria în vârful Turnului Dolat Abad, cel mai înalt turn de vânt din Iran. Privind de sus întregul oraș, Maria exclamă cu admirație: „Cât de iscusiți sunt oamenii de aici! Au găsit atâtea trucuri pentru a învinge căldura și pentru a aduce apă de departe!”

Ajunși în orașul Isfahan, Maria și Simurg s-au alăturat meșteșugarilor din Piața Naqsh-e Jahan. Maria ridică cu grijă de pe tejghea un vas Mina și privi cu ochii plini de uimire. „Vezi?” îi șopti Simurg cu vocea-i blândă și cu penele strălucind în razele soarelui. „Aici, cerul se încununează cu mâinile meșteșugarilor. Fiecare vas este ca o fereastră către paradis”. Părea că fiecare linie curbată, fiecare nuanță a „albastrului persan” prindeau viață sub pensula lor. „Îmi place aici, Simurg!”, spuse Maria, lăsându-se purtată de vraja locului. „Acum înțeleg de ce toți spun că Isfahanul este ca o jumătate din lume”.

Plimbându-se prin piața aglomerată, Maria zări un bătrân cu barbă lungă și albă, care stătea la umbra unui copac. Atrasă de figura lui înțeleaptă, Maria se apropie, iar bătrânul îi zâmbi cu blândețe, ca și cum o așteptase: „Bine ai venit, copila mea”, îi spuse el cu o voce caldă și gravă. „Cred că ai venit să descoperi tainele ascunse ale Isfahanului”.

„Dar de unde știi?” întrebă mirată Maria.

„Ei, draga mea!”, râse încet bătrânul. „Isfahanul, este plin de povești. Dar am să-ți spun povestea lui Mithra, un zeu străvechi, despre care nu mulți copii ca tine au șansa să audă”.

„Mithra”, spuse bătrânul cu voce domoală, „era zeul soarelui și al prieteniei, venerat de vechii Mezi și Perși. Legendele despre el sunt atât de vechi, încât s-au pierdut în negura timpului, mergând înapoi până acum aproape 5.000 de ani. Se spune că Mithra s-a născut în regiunile unde oamenii se închinau la mulți zei și credeau în puterea luminii. El era cel care aducea răsăritul, lumina și căldura fiecărei zile, dar era și protectorul prieteniei.

Oamenii îi cereau binecuvântarea când făceau promisiuni, pentru că, în fața lui Mithra, orice cuvânt dat era sfânt.

El putea schimba anotimpurile și influența soarta oamenilor, aducându-le noroc sau protejându-i de necazuri”.

„Soldații romani”, mai explică bătrânul, „îl venerau pentru că le oferea protecție și curaj în lupte. În Mithra, ei găseau un lider.

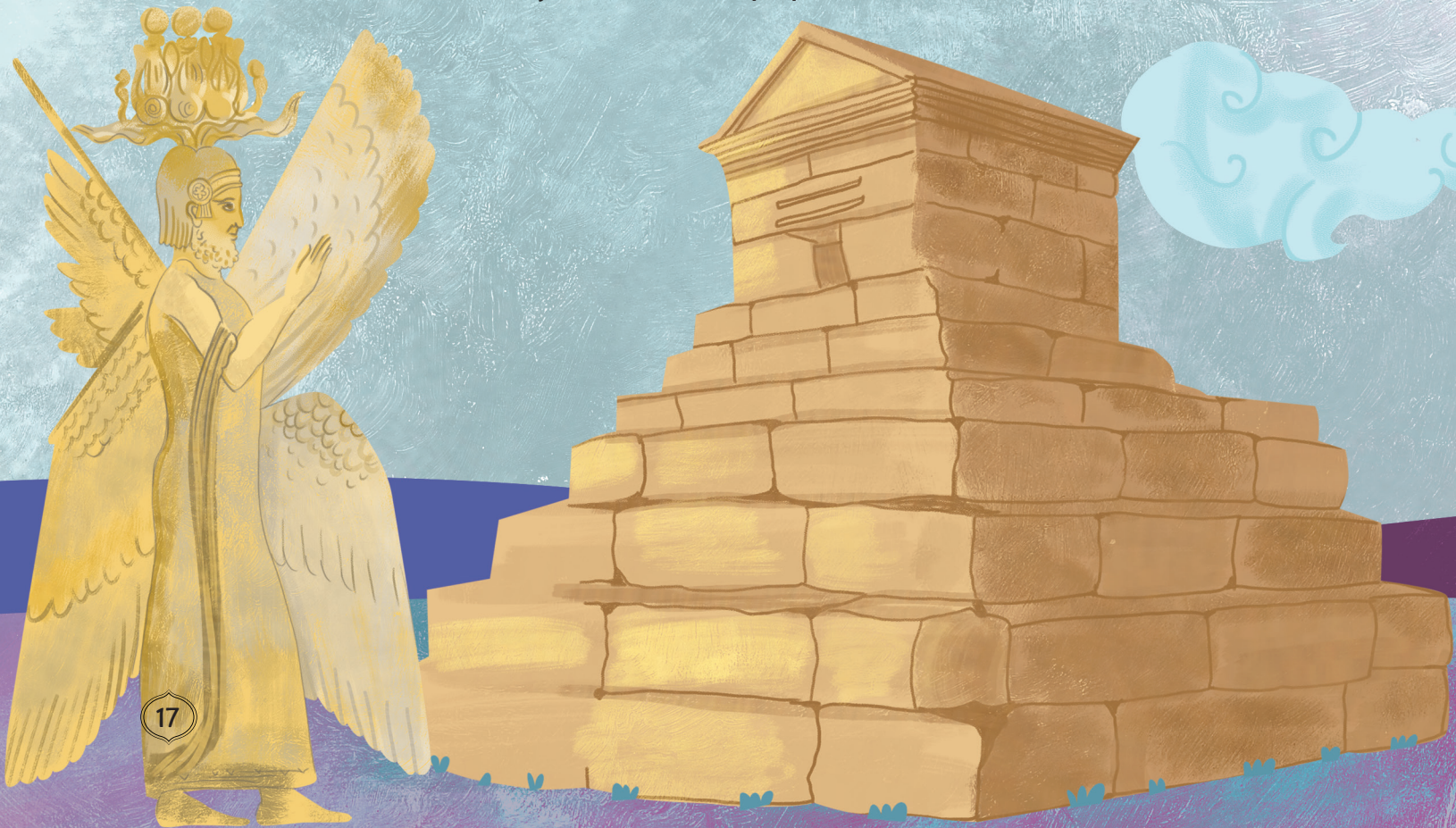
El le apărea în vise, călărind un car tras de cai albi, înarmat cu o lance de argint și un arc cu săgeți de aur. Nu era doar un războinic puternic, ci și un zeu al dreptății, care îi pedepsea pe trădători și îi ocrotea pe prietenii lui de încredere”.

Maria își întoarse privirea către Simurg, care părea să înțeleagă fiecare cuvânt. „Ce poveste frumoasă”, spuse ea încet, „și ce zeu nobil trebuie să fi fost Mithra”.

Astfel, Maria ascultă o lecție prețioasă despre prietenie și loialitate, învățând că zeii vechi, deși poate uitați de mulți, își lăsaseră urmele în sufletele celor care prețuiau aceste valori.

Maria și Simurg porniră mai departe, îmbogățiți nu doar cu povești și lecții de viață, ci și cu arome și gusturi unice. La fiecare oprire, localnicii îi întâmpinau cu preparate delicioase care o fermecau pe Maria. A gusat jukeh kebab, fraged și aromat, borani și kuku-bademjan. Dar dintre toate, cel mai mult a impresionat-o desertul sholezard, o budincă dulce cu șofran, decorată cu migdale și scorțișoară, care strălucea ca soarele pe care îl venerau vechii persani.

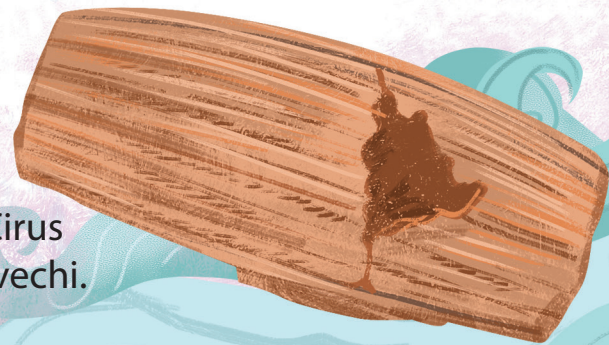
După câteva ore de drum, au ajuns la Pasargadae, vechea capitală a Imperiului Persan. Maria simți că pășise pe un tărâm sfânt, unde fiecare piatră și coloană părea să poarte povara și gloria unui trecut eroic. Aici, în mijlocul acestei capitale antice, se înălța statuia măreață a lui Cyrus cel Mare, primul rege al Persiei, văzut ca un adevărat erou și eliberator al poporului său.

Maria privi cu admirație statuia impunătoare a regelui. „Cirus cel Mare...” șopti ea, ca și cum ar fi chemat un spirit străvechi. „A fost un lider măreț, nu-i așa?”

Simurg încuviință cu o privire înțeleaptă: „Cirus cel Mare nu a fost doar un rege, a fost un om al păcii”, îi spuse el. „El a eliberat popoare și a creat un imperiu în care toți trăiau împreună, în armonie. În inima lui, era un lider care credea că fiecare om merită respect, fie el persan sau străin”.

Simurg își desfăcu ușor aripile și privi visător în zare, unde cerul se întâlnea cu pământul, dincolo de vechiul oraș Pasargadae: „Știi, Maria, Cyrus, marele rege persan, a lăsat în urmă un cilindru prețios, pe care și-a scris cu grijă dorința ca fiecare om să fie liber să creadă în ce dorește. În acel mesaj, a promis că toți, chiar și cei din popoarele îndepărtate, pot să-și urmeze tradițiile, să-și păstreze poveștile și să fie mereu liberi în credințele lor”.

Simurg o conduse pe Maria mai departe, către Persepolis, celebrul oraș construit de Darius cel Mare, un loc legendar ce odinioară fusese centrul cultural și spiritual al Imperiului Persan. Maria era fermecată de măreția locului și de arta minuțioasă a sculpturilor ce decorau fiecare coloană și zid.

„Aceasta este Poarta tuturor Națiunilor”, îi explică Simurg cu o voce solemnă. „Pe aici intrau solii și ambasadorii popoarelor din întreaga lume, aducând daruri regelui persan”.

Maria, cu ochii strălucind de emoție și inima plină de recunoștință, știa că această experiență avea să rămână cu ea pentru totdeauna.

Amintirile orașului, cu zidurile sale străvechi și tainele sculptate în piatră îi umpleau sufletul cu noi idealuri, inspirând-o să privească lumea cu o inimă deschisă și să respecte bogăția fiecărei culturi.

Alături de Simurg, era gata să
descopere și alte locuri pline
de istorie, dar știa că o parte
din sufletul ei va rămâne mereu
aici, la Persepolis.

Dar chiar înainte de a se întoarce acasă, Maria și-a dorit puternic să ia cu ea o amintire specială din această țară minunată. „Aș vrea un covor persan”, îi spuse ea lui Simurg. „Unul care să-mi amintească mereu de toate aventurile noastre”.

Simurg a zâmbit și, bătând ușor din aripi, falnica pasăre i-a făcut semn să o urmeze într-o ultimă călătorie. Împreună, au ajuns într-un bazar vibrant și plin de culoare.

În mijlocul mulțimii, privirea Mariei s-a oprit asupra unui covor strălucitor, care părea că prinde viață sub razele soarelui.

„Maria, acesta este un covor zburător!” îi șopti Simurg. Maria nu a ezitat și s-a așezat pe covor, ținându-se strâns de marginile acestuia. Covorul s-a ridicat ușor de la pământ și, sub privirile uimite ale vânzătorilor din bazar, Maria a pornit către casă. Plutind deasupra bazarului, Maria strigă către Simurg și noii săi prieteni:

„Promit că mă voi întoarce într-o zi cu familia mea!”

Întoarsă la Castelul Bran, Maria își privea familia, întrebându-se cum să le povestească despre toate aventurile ei. Cum să le vorbească despre pasărea legendară care îi devenise prietenă, despre misterele orașului Persepolis și despre covorul fermecat care o purtase în zbor? Știa că pentru ei totul ar părea doar o poveste, dar în sufletul ei era mai mult decât atât.

Când amurgul a început să-și întindă umbrele blânde peste castel, Maria a ieșit în grădină, sperând că îl va zări pe Simurg. Dar nu a găsit decât vântul care adia ușor printre copaci, aducând parcă ecouri din îndepărtatul tărâm persan. Deși simțea un gol în inimă, și-a ridicat privirea spre cerul înstelat și a mulțumit pentru toate aventurile trăite. În liniștea serii, Maria și-a promis că, deși nu îl mai vedea pe Simurg, spiritul său o va călăuzi mereu.

Povestea Mariei nu se încheiase. În fiecare noapte, covorul magic și spiritul lui Simurg aveau să o poarte în vis spre lumi necunoscute, în călătorii fantastice, dincolo de timp și spațiu.

Ne vedem in Iran!